

Quan després d'haver abaixat els tipus d'interés a nivells no coneguts des de la Segona Guerra Mundial, quan després d'haver amenaçat i invadit dos països amb petroli (Afganistan i Iraq), quan després d'haver-nos posat a ratlla amb les exigències de l'euro i d'ajustar-nos el cinturó del santificat Dèficit Zero, quan després de refredar durant anys la pujada dels salaris... Quan després de tot això no arriba la tan esperada recuperació econòmica, és a dir, quan no es reproduïx això que anomenen «reactivació», aleshores és que alguna cosa, no sabem encara exactament què, però alguna cosa greu està succeint a nivell econòmic en tot el món. El Banc Central Europeu (BCE) tornà a retallar la setmana passada els marges dels tipus d'interés com si aqueixa mesura pogués impulsar uns certs mínims de recuperació. Ho dubte.

La capacitat de compra de les persones amb una renda baixa o mitjana-baixa (som la majoria) ha arribat a un punt en el qual el fet de què els tipus d'interés s'abaixen una mica ja no ens incita de cap manera a un consum més intens, ja que la contrapartida suposa un endeutament afegit amb les entitats creditícies que ja no depèn del molt o del poc capital a retornar, sinó de l'endeutament en sí. Si estem pagant hipoteques per la vivenda i el cotxe, difícilment li farem cas a un apartament en la platja o a un viatge al Carib. Estem descapitalitzats. Però, en canvi, aquestes polítiques econòmiques són perfectes per als especuladors de, per exemple, compravenda i lloguer de vivendes, que, amb uns tipus tan baixos, paguen 20 al banc però que al llogater li trauen 100. Així que l'interés tan baix per a uns és interessantíssim per a uns altres.